

TORZÓ – 1992

Sormetszetekkel sebzett,
összeszabdalt minden –
mihez nyúlsz: mindjárt szétesik,
alighogy érint: kezdetébe hull,
mert gondolatban máris vagdalod,
arányítod, beméred, fölszeled
tervezgetvén: egész a szerkezet még,
s a glóbusz is, hisz délkörök hasítják,
egész, egész, egész a lét s magad,
míg két cezúra bármit összeférel –
te vágóhidak geométere!

De szét világ,
szét vers,
szét semmiségek –
vakon ragyognak rád a varratok,
s te hentesülvén szentesülsz,
de ráng,
elráng a verssé mészárolt világ,
még meg-megrándul vergődőn a mondat:
torkodban érzed tördelt tagjait,
no vedd és edd –
nem válthat az se meg.

Mert üdvösséged nálad éhesebb,
s mohóbb a nyelv, ha mindiget, sohát
forгат: térségeket tép szét a szó,
karácsont, szöszke kislányhangokat,
míg angyalhajban babrálnak kezéd –
úgy simogasd meg, mintha nem te volnál,
úgy simogasd meg, mintha tán nem élnél,
úgy ahogy élsz, világot szaggatón,
akár a légszomj,
mely töri, zúzza, ledönti
az Éden kristálytoronyait tüdődben.

Kovács András Ferenc